حياة بير محمد ولي الله

Peer muhammed ullah valiyHistory

ஓர் அறிவிப்பு.

சில தனவான்களிடம் அப்பா, அவர்களின், ஞான பாடல்கள், ஏடுகளாய் இருக்கின்றது. அதுகள் எல்லாம், புழுக்கள் அழித்து விட்டு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் அப்படி புழுக்களுக்கு இரையாகினும், அச்சடிப்பதற்கு கொடுக்கமனம் மில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். அச்சகோதரர்களுக்கு நாம் சொல்லிகறோம்! நீங்கள் அப்பா உடைய பாடலை வெளியாகாமல் மறைத்து வைப்பீர்களானால். அதனால் உங்களுக்கு பெரும் கஷ்டத்தை கொடுப்பதை தவிர யாதும் லாபம் கிடையாது. ஏனென்றால் அப்பா பாடியது உலக பாமர ஜனங்களுக்கு நல்லறிவை புகட்டி மோட்ச சாதனத்தை பெற்று, இஸ்லாமிய தத்துவங்களை சரிவர உணர்ந்து நபிகள் நாயகத்தின் ஷபாஹத்தும் பெற்று, வாழ்கவேணும் என்றே, தன் உள்ளமையில் இருந்த மருளுக் காத்துகளை வெளிபடுத்தினார்கள். ஆகையால், இஸ்லாமான இச்வான்களே! நீங்கள் அப்படி படும் போக்காய் ஏடுகளை வைத்து பாழ்படுத்தாமல் நீங்களே போட்டு வெளிபடுத்துங்கள், அப்படி இல்லையானால் நம்மிடம் கொடுத்தால் நாம் அச்சடித்துக கொள்கின்றோம். அதற்கு பேர்படும் ஹதியாவையும் கொடுக்கின்றோம்.

சகோதரர்களே!

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, சூரியப்பமுதலி தெருவு, 12-நெ. வீட்டில் இருக்கும், மகாகனம், ஜனாப் செ. அ. யூஸுப் ஸைபை அவர்கள் இடம் நமது மஹோ மஹான் குத்துபுல் ஸமான் ஷெய்குல் ஆரிபீன் தக்கலை பீர் முஹம்மது சாஹிப் அவர்களால் பாடப்பட்ட "ஞான அமுர்தகலை" என்னும் பேரானந்த பாடல் பத்து, கவிதைகள் இருப்பதாய், தெரிந்து நான் போய் கேட்டதும், ரொம்பவும் சந்தோஷம் கொண்டு, தம்பி என்னிடம் இது இருப்பதால் என்ன பிரயோஜனப்படும். நீ தயவுசெய்து உலகமானிடர்களுக்கு உபயோகமாகும்படி செய்வாயானால், இதை நீ கொண்டுபோய் அச்சிட்டு கொள்ளென்று எடுத்து, வெகு ஆனந்தமாய் கொடுத்தார்கள். இந்த படி ஒவ்வொரு தனவான்களும் தங்கள் இடம் இருக்கும் வெளிவராத நம்பெரியாருடைய நூல்கள் இருக்குமானால், உடனே நமக்கு அனுப்பினால் நாம் அதை பிரசுரிக்கவும், அதற்கு ஏதும் கேட்டாலும் கிரையம் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளவும், தயாராய் இருக்கின்றோம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

பீர்முகம்மது ஸாகிபு ஒலியுல்லா அவர்களின்

ஜீவியசரித்திரம்

மகா மகத்துவமும், வரிசையும் பொருந்திய மெய்ஞ்ஞானசொரூபரான ஹலரத்து ஆரிபுபில்லாஹி பீர்முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த ஊரானது:—தென்னிந்தியாவின் முக்கிய பாகங்களில் இருக்கும் அநேக ஜில்லாக்களில் நீர்வளம் நிலவளங்களிற் சிறந்துவிளங்கிய திருநெல்வேலி ஜில்லாவின் தென்மேற்காகவும், ஆகாய கெங்கையாகிய தாம்பிரபருணி யென்னும் மஹாநதியானதுபிரவாகித்து ஜலமே கூடுந்தலமான பாபநாசத்தின் கீழ்புறமாகவும், பொதிகைமாமலையின் அடிவாரமாகவும், வடமலையத்தின் கணவாய் எல்லையாகிய ஆரியங் காவுக்கு வழிமுனையாகவும் இருக்கின்ற தென்காசி யென்று சொல்லப்படும். இந்தத் தென்காசி நகரத்தில் வீரசைவ வெள்ளாளர்களும், சைவ முதலிமார்களும், பராக்ரமசாலிகளான பாளையப்பட்டு மறவர்களும், நெசவுத் தொழில் செய்கின்ற கைக்களர்களும், பட்டு நூல் ஜாதியர்களும் வர்த்தகங்கள் பயிர் ஜீவனாதிகள் செய்கின்ற முஹம்மதியர்களுமாக அநேக ஆயிரஞ் ஜனங்கள் வாசஞ்செய்கின்றார்கள். இந்த நகரத்தில் பிரமாண்டமான ஒரு சிவமதக்கோவிலும், சதுராகாரத்திற்கு இரண்டு மைல் தூரமுள்ள ஒரு தெப்பைக்குளமும் உண்டு. 400 வருடங்களுக்குமுன் பரதகண்ட முழுமைக்கும் இராஜநகரமான டில்லி யென்னும் ★ அஸ்திளபுரியை அரசாக்ஷி செய்தவராகிய அவ்ரங்கசீப் என்கிற முஹம்மதிய சக்ரவர்த்தி காசி நகரத்தை முற்றிகைவிட்டு பிடித்தபோது, அவரது சைனியங்களின் கொடுமைக்குத் தாங்காமல் வலசைவாங்கித் தெரிபட்டோடிவந்த ரஜபுத்ர பார்ப்பார்கள் முக்கிய பாகம் இந்தத் தெப்பைக் குளத்தைச் சுற்றி வாசஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கள் வசிக்கும் ஸ்தலங்களுக்கு "காசி அக்கிரா

★ சந்திர நாதன் அரசாண்ட காலத்தில் இந்தப்பெயர் உண்டாயிற்று

ஷரம்'' என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்துக்களுக்கு மகா முக்கிய முக்கிய திருஸ்தலமான காசி நகரத்தில் நின்றும் வெளிப்பட்ட இராஜவம்மிஷப் பாப்பார்கள் ஆதியில்வந்து குடியேறின காரணத்தாலே இந்த நகரத்திற்கு (தென்காசி) என்று பெயர் வழங்கிற்று.

இதுநிற்க இங்கே நான் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்த மகா மெய்ஞ்ஞான சொரூபரான தக்கலைப் பீர் முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்களின் ஜீவிய சரித்திரத்தில் நின்றும் சிலதைமாத்திரம் சொல்ல வந்திருக்கிறேன்.

சாகிபவர்களின் இயற்கை ஊராகிய தென்காசியிலிருந்து வந்த பிரயாணிகளும், நூற்றுக்கு மேலிட்ட வயதுள்ளவர்களுமான அநேக வயோதிபர்களின் வாய்மொழியாக நான் கேட்டிருக்கிறேன். சாகிபவர்களின் தகப்பனார் தென்காசியிலுள்ள பூர்வீக முகம்மதியக் கோத்திரத்தார்களில் உள்ளவர்கள் அவர்கள் பெயர் சின்ன மலுக்கர் என்று சொல்லப்படும் சாகிபவர்கள் பிறந்த காலங்களில் நடந்த அற்புதாதி சரிதங்கள் எதுவும் எழுதவேணுமானால் அவர்கள் பூர்வீக சரித்திரம் எனக்கு நல்லதெளிவாய் தெரியாது சாகிபவர்கள் ஹலரத்து சுல்தானுல் ஆரிபீன் செய்யிது அகுமது கபீறு றபியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் கலீபாக்களிலுள்ளவர்கள் என்று சிலர்சொல்லுகிறார்கள். அது அப்படியிராது. ஏனென்றால் சுல்தானுல் ஆரிபீன் அவர்கள் காலம் இன்றைக்கு 800-வருடங்களுக்கு முன்னுள்ளது. சுல்தான் ஜமாலுத்தீன் அவர்கள் எஜிப்ற்றிலுள்ள காஹிருவிலிருந்து தென்பாண்டி மண்டலத்தின் மீது படையெடுத்து வந்ததில் இருந்து தான் தென்னிந்திய முஸ்லீம்களின் கோத்திரங்கள் முளைகண்டன இந்த கணக்கைப்பார்த்தால் சற்றேறக்குறைய 500 வருஷங்களாகின்றன. ஆனதால் சாகிபவர்கள் சுல்தானுல் ஆரிபீன் அவர்களின் கலீபாக்களின் கலீபாக்களைத் துடர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

சாகிபவர்கள் ரிபாயியாத் தரீக்கத்தில் உள்ளவர்களாயிருந்தாலும் பெரும்பாலும் காதிரீயாத்தரீக்கை ஒட்டிய நடையே அவர்கள் பாடல் போகின்ற ஜாடையில் விளங்குகிறது. சாகிபவர் தாய் தந்தை சுற்றத்தாரைவிட்டு வாலிபப்பருவத்திலேயே நீங்கி வன சஞ்சாரியாய் அநேக காலந்திரிந்து வரும்போது (பிசுமில்குறம்) ஞானமலை வன

முதலிய நூற்களைப்பாடி அவைகளை கவடி கவடிகளாகத் தமது வசம் வைத்திருந்தார்கள். அத்தக்காலத்தில் அவர்களின் தகுதிக்கேற்ற சிஷ்யர்களாக காலன் குடியிருப்பு பெரிய மீருல்களியண்ணாவியார் அவர்களும், கன்னியாகுமரி சருங்கடற்கரையிலுள்ள பெரிய துறைமுகமாகிய குலசேகரன் பட்டணம் காசியாப்புலவரவர்களும் நியமனம் பெற்று சிறிது காலம் சாகிபவர்கள் அண்டையிலிருந்து பழகி அப்பால் அவர்களின் உத்திரவின்படியே அவ்விருவரும் விலகித்தங்கள் ஊர்களுக்கு வந்துவிட்டார்கள். இருந்தாலும் ''பொன்மலையைச்சார்ந்த காகமும் பொன்னிறமாம்'' என்பதைப்போல் சாகிபவர்களின் ஞான சிஷர்களான அவ்விரு மஹான்களும் அநேக அற்புதாதிகளைச்செய்து நீண்டகால மிருந்ததாக பல உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன. இவ்விருவரைப்பற்றிச் சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து பெரிய மீருங்களியண்ணாவியார் அவர்கள் வனசஞ்சாரம் செய்துவரும்போது ஒருநாள் தண்ணீரற்று இடிந்து போய்க்கிடந்த ஓர் பாழுங்கிணற்றருகில் நின்று கொண்டு ஒரு வோலையை வாரி எழுத்தாணியால் செய்தியொன்று யெழுதி அக்கிணற்றுக்குள் போட்டதும் குபீரென்று ஜலப்பிரவாகஞ் செய்து கிணறுவாயளவு பொங்கி நீர்வழிந்தோடிற்று.காசியாப்புலவர் அவர்களோ! குலசேகரன் பட்டிணத்தில் இருந்து நெய்து கொண்டு இருக்கும்போது மலையாளம் தற்கலையில் இருந்து நெய்யும் களத் தங்கிய தங்கள் சற்குருவாகிய சாகிபவர்கள் தங்களிடம் இருந்த நூற்கழி முடிந்தவுடனே அங்கிருந்து கையை நீட்டி ''காசியா கழிதாரும்'' என்று கேட்டதும் கைபதறக் கால்பதற எழுந்து நூற்கழிகளை எடுத்து தமது கையில் நிரம்ப வைத்து ஆசிரியர் சமூகம் வரையிலும் கையை நீட்டிக்கொடுத்து விட்டு இழுத்துக்கொண்டார்கள்.

ஞானவான்களுக்கு சிஷர் வந்து வாய்த்தால் இப்படியல்லவா வாய்க்க வேண்டும்! சும்மாவிழுந்து கிடக்கின்ற கழுதைகளும் குரங்குகளும் சிஷராக இருந்தால் அந்த குருவானவனுக்கு ஊர்களில் இகழ்ச்சி கிடைப்பதற்கென்ன தடை? இதுகிடக்க : சாகிபவர்களுக்கு '' தற்கலையார் '' என்று பெயர் வந்ததற்கு காரணமாவது மலையாளத்திலுள்ள தற்கலையூரிற்போய் அங்கொரு கலியாணமுஞ் செய்து சமுசாரவாளராக இருந்தார்கள். அதனால் தற்கலையார் என்று ஜனங்கள் கூப்பிடும்படியாயிற்று. சாகிபவர்கள் வடமலையாளத்தைச் சேர்ந்த அநேக பிரமாண்டமான கணவாய்களில் கெபிகளிற் போய்

இருந்த யோகாப்பியாசஞ் செய்து அநேக காலங் கழித்து அவைகளை விட்டு விலகி மலையாள மண்டலத்திற் சென்று அங்குள்ள பல தேச சஞ்சாரங்களும் செய்து அப்பால் அங்குள்ள யானைமலையிலும் சிறிது காலம் அன்னபானமற்று பதினைந்து வருஷம் வரையிலும் ஒரே சாதனையாக நிஷ்டையிலிருந்து விட்டார்கள், அங்கிருந்து தான், மஞ்சரிபத்துமாலை, ஞானரத்தின குரவஞ்சி, ஞான விளக்க சாறூல *ஞான உலகவுருளை, ஞான மணி மாலை, ஞானப் பூட்டுத் திறப்பு முதலான அரும்பெரும் நூல்களையெல்லாம் அருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே சாகிபவர்கள் யானைமலையில் வந்திருக்கின்ற சமாசாரம் திசையெல்லாம் பரந்து கொச்சி நகரத்து அரசனுக்குத் தெரிய வந்தது. அவன் எப்படியோ ஒருவித தந்திரத்தால் தனிவேடம் பூண்டு புறப்பட்டு சாகிபவர்கள் சமூகம் வந்து பாதார்ச்சனை செய்து மன்றாடி நின்றதால் சாகிபவர்கள் அவன்மீது கருணாகரம் வைத்து அந்த அரசனுக்கு உபதேசஞ்செய்து அவனையாளாக்கி அனுப்பிவிட்கிதும் அவன் அப்படியே பேரானந்த வெள்ளத்தில் மிதந்தவனாகத் தேசாந்திரியாய் போய்விட்டான். அப்பால் இதுவிஷயமாகக்கொச்சி ஸமஸ்தானத்தில் அநேகமாக புரட்சிகள் நடந்தேறின. அதனால் சாகிபவர்கள் யானை மலையில் வாசஞ்செய்கின்றதும், அவர்களால் ஒரு அரசன் ராஜீய பரிபாலனத்தைவிட்டுப் துறவுபூண்டு போய்விட்டதுமான சகலசெய்தியும் திருவனந்தபுரத்தின் மூலக்கர்த்தாவான சேரன் மகாராஜாவின் ஈந்தாவது பௌத்திரனாகிற முத்துச்சாமித் தம்பிரானுக்குத் தெரிய வந்தது. அவர் சற்று ஞானவிசாரணை மனத்தராயிருந்தவரானதால் நாளடைவில் சாகிபவர்களை யானைமலையை விட்டும் எழுந்தருளச் செய்து தமது மூன்றாவது பட்டணமாகிய திருவிதாங்கூரில் கொண்டு வந்து வைத்து சிறிதுகாலம் சாகிபவர்களின் சகவாசத்தில் இருந்து மகத்துவம் பொருந்திய ஞானியாகி விட்டார். ஒரு சமயங்களில் சாகிபவர்களை கூட்டிக்கொண்டு போய் தமது அரண்மனையிலும் வைத்துக் கொள்வதுண்டு. அந்த சமயங்களில் அங்கே இராஜ பெருமாட்டி முதற்கொண்டு அரச புத்திர சந்ததிகளெல்லாம் சாகிபவர்களை "ஞானி ஞானி" யென்றழைத்து சில சமயங்களில்

---

* இந்நப்பெயருள்ள நூலை எதோ ஒரு காரணத்தை வேண்டி அந்த காலத்திலுள்ள ஆலிம்கள் மறைத்து விட்டார்கள்.

பட்டாத்தம்பிரான் என்று ஒரு இடுகுறி காரணப்பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் பரியாசசலுலைகளும் செய்வார்கள். இவ்விதம் இராஜ சகவாசத்தின் செல்வாக்கினாலேயே சாகிபவர்கள் திருவி தாங்கூருக் கருகிலுள்ள தக்கலை யென்கிற ஊரில் நெசவுவேலை செய்வதும், மிக்க ஏழையுமான குடித்தனத்திலுள்ள ஒருபெண்ணை சாகிபவர்கள் விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே குடும்ப சமேதரா யிருந்துவிட்டார்கள்.

இதற்கிடையில் சாகிபவர்கள் திருவனந்தபுர ஸமஸ்தானத் துள்ளே போவார்கள். அரசனாகிய முத்துச்சாமித் தம்பிரான் சாகி பவர்களைக் கண்டவுடனே திடுக்கென்று ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து வந்து அழைத்து ஆசனத்தில் உல்லாச ஸம்பிரமாக உட்கார வைத்து ஸ்தாம்பூலப்பெட்டியைத்திறந்து பரிமளப்பாக்கு நறுக்கி கொடுத்து வெற்றிலை மடித்து மடித்து மரியாதையுடன் கையிலேந்தி நீட்டு வதுமா யிருந்து உத்திரவை யெதிர்பார்ப்பார். அவரது அநேக உபசரணையுள்ள குமாரர் குமாரத்திகளோ! சாகிபவர்களை வழக்கம் போல் ஞானி ஞானி! யென்று அழைத்து "கொய்" யென்று மொய்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள். இப்படி நடந்துவரும போது சமஸ்தானத்தில் திடீரென்று ஒரு சம்பவம்வந்து நேரிட்டு விட்டது! ஒரு வாரங்கழித்து இளவரசபட்டங் கட்டவேண்டுமென்று நியமஞ் செய்துவைத்திருந்த அரசகுமாரன் உதிரிகண்டு ஜன்னிதோஷித்து எவ்வளவோ இராஜவைத்தியமெல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் பலிக்காமல் இறந்துபோய்விட்டான். ஆகவே இளவரசனைத் தகனம் செய்வதற்கும் தம்பிரான் குலசேழியப் பார்ப்பார்களெல்லாம் வந்து கூடி அழுகையும், கண்ணீருமாய் நின்றார்கள். சுருங்கச்சொல்லுங் காலத்தில் திருவனந்தபுரமே குல்லென்று விசாரத்தில் அழுந்தி முழுகிப்போயிற்று.

இந்தச் சமயத்தில் சாகிபவர்களும் தக்கலையிலிருந்து வந்து சமஸ்தானத்துக் கொலுவுக்குள் போனார்கள். போனதும் கொலு வாசனம் லட்சுமிகரமற்று உறங்கி நிற்பதும், அரசனோடு மந்திரி பிரதானிகளும் வதனஞ் சாம்பிப்போய் ஒருத்தர் முகத்தை ஒருத்தர் பார்ப்பதுமாய் வியாகுலத்துடன் இருப்பதும், கன்னிகாமடத்தின் ஒருபுறத்திலிருந்து மிருதுவான குரலோசையுடன் கேட்கும் இராஜபத்தினியின் அழுகை சப்தமானது மிருந்த பரிதாபமா

யிருப்பதும், சாகிபவர்கள் தெரிந்து சற்றுநேரம் அங்கே நின்று அப்பால் அரசனைப் புன்சிரிப்புடன் சமிக்கினைபண்ணி யழைத்தார்கள். ''கடந்த ஞானியும் விடுவரோ மக்கள்மேல் காதல்'' என்ற முதுமொழிபோல அரசன் வாடிய முகத்துடன் சாகிபவர்கள் அண்டையில்வந்து ஒதுங்கி நின்முன். அங்கு நடந்திருக்கின்ற சம்பவத்தை ஞானதிருஷ்டியால் தெரிந்துவந்திருக்கின்ற சாகிபவர்கள் வாய் திறந்து ''ஏ முத்துசாமி தம்பிரானே! என்று கருணையுடன் விழித்து ஞானிகளுக்கு விசனம் வேண்டாம்'' என்று சொன்னவர்களாகத் தம்பிரானை யழைத்துக்கொண்டு கன்னிகா மாடத்திற்குள்ளே நுழைந்து அங்கிருந்து அழுகின்ற ராஜபத்தினி முதலானவர்களை அதைவிட்டு விலகும்படி செய்து வாசலுக்கு வெளியே நிற்பாட்டிவிட்டு, இளவரசன் இறந்துகிடக்கும் மாளிகைக்குள்ளே சென்று கதவுகளையிறுக அடைத்தார்கள்.

சாகிபவர்கள்போய் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சரீரம் முழுவதும் வியர்த்து வடிந்தவர்களாகவும், வலதுகையில் இளவரசனைப் பிடித்தவர்களாகவும் உயிருடன் எழுப்பிக் கூட்டிவந்து வெளியே மனதில் உருக்கமுள்ள பக்தியுடன் அலைமோதிக்கொண்டு நிற்கின்ற அரசன் கையில் ஒப்புக்கொடுத்து ''இனி நீ நம்மைப் பார்ப்பது அரிது'' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டார்கள். பிறகு முத்துச்சாமித் தம்பிரான் சாகிபவர்களைக் காணவேண்டி எவ்வளவோ அரிய பெரிய பிரயாசைகளெல்லாம் எடுத்தும் ஒன்றும் கைகூடவில்லை.

அந்தத் தடவை மறைந்துபோன சாகிபவர்கள் சற்றேறக்குறைய 100-வருஷங்களுக்குப் பின் வந்து சேர்ந்தார்கள். சாகிபவர்களின் ஜீவியகாலக் குறிப்புகளால் அவர்கள் உலகத்தில் 300-வருஷம் சுகஜீவியா யிருந்ததாகப் புலப்படுகின்றது. எப்படியானல் கொல்லத் தாண்டின் கணக்கின்படி முத்துசாமித் தமபிரானைப் பக்தியரசனில்லையென்று சொன்ன ஒரு க்ஷாத்திரியத்திற்காகப் பத்மநாதபுரத்தின் தேவலாயத்திலுள்ள ஸஹஸ்த்ராயன் கெங்கையில் குனியோடிப்போய் பாதாள வலம்புரியைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்து 60-நாழிகைக்குப் பின்னல் வெளிதோற்றி வந்தார். இது இப்படியிருக்க சாகிபவர்கள் திர்யாண திசை யடைந்தகாலம் ஒரு குறிப்பின்படி கொல்லம் 620-ம் வருஷம். 620-ல் 415-க் கழித்தால்

205-வருஷம் இந்தோடுகூட சாகிபவர்கள் பிறந்துவளர்ந்து ஞானியாய் திரிந்த காலத்திலும் தடையின்றி 95-வருஷம் செல்பிடியாயிருக்கிறது இந்த 95-வருஷத்தையும் கூட்டிப்பார்க்கும் போது சரியாகவே 300 வயது ஜீவித்திருந்தார்கள்.

மேலே சாகிபவர்கள் பிர்பாணா திசையடைந்த காலம் ஒரு குறிப்பின்படி கொல்லம் 620-ம் வருஷம் என்று நான் வற்புறுத்தின தாவது காயற்பட்டணத்திலிருந்து உலகமெல்லாம் பெரும் புகழ் வாய்ந்தவரும் முகம்மதிய மார்க்காசார ஜெகந்குருவாய் இருந்தவருமான மார்க்கதீபம் ''ஷெய்குல் இஸ்லாம்' சதக்கத்துல்லா லெப்பை ஆலிம் ஒலி அப்பா என்கின்ற மஹாத்துமாவின் * ஜின் அஞ்சல் தற்கலைக்கு வந்தகாலம் கொல்லம் 620-ம் வருஷம் என்று சொல்லப் படுகிறது.

அது என்னசங்கதியென்று கேட்கவும் ஜனங்களுக்கு ஆசையுண்டு சொல்லுகிறேன். முத்து பிறந்த இடத்தில் விலைபடாது என்பதுபோல சாகிபவர்களின் தகுதி தெரியாத கேர்வஜனங்களான அந்த தற்கலை யூரார்கள் சாகிபவர்களை தொழாதவரென்றும், மார்க்கம் அறியாதவ ரென்றும், பொய்வேஷக்காரரென்றும் மார்க்கப்படி நடப்பவர்களைப் பரியாசஞ்செய்கிறாரென்றும் வீண் படாடோபஞ் சொல்லித் தூற்றத் தலைப்பட்டார்கள். இதோடும் விட்டார்களா? இவர்க்கு மார்க்கப்படி தெண்டனை விதிக்கச்செய்யவேண்டுமென்றும் ஒவ்வொருவீட்டுக்காரர்களும் யோசித்துக்கொண்டு அந்தக்காலத்தில் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து மலையாளம் பொன்னுனிதேசம்வரையிலும் மார்க்கஹூக்கும் செய்யக்கூடிய காலவத்துக்காத்தாவாகிய ஹலாத்து சதக்கத்துல்லா அப்பா அவர்கள் சமுகத்திற்குத் திருமுகப் பாசுரமெழுதி ''நாங்கள் இன்னவூர் ஜமாஅத்துகள் எங்களூரில் பீர்முகம்மது சாகிபு என்று ஒரு ஞானியிருக்கிறார். அவர் இன்னின்ன விதமாக மார்க்கப் பரியாசஞ் செய்கிறார். ஆனதால் தாங்கள் சற்று பிரயாசையை பாராமல் எங்கள் பேரில் கிருபை வைத்து ஒருவழி வந்து போவீர்களானால் எங்களூரும் சுகப்படும். அந்த மனிதனும் நேர்வழி பெறுவார், என்றிவ்வித சமாச்சாரத்தை தெரியப்படுத்தினார்கள்.

---

* ஜின் அஞ்சல் என்பது முன்புறம் பின்புறம் ஆளில்லாமல் பூதங்களால் அநாந்திரமாய்த் தூக்கிச்செல்லும் ஒருவித பல்லக்கின் பெயர்.

இவ்விதம் தற்கலை பூரார் வரைந்தெழுதிய கடிதத்தை வாசித்து அப்பா அவர்கள் பார்த்ததும் கண்சிவந்து இப்படியும் ஒரு மனிதன் இருக்கின்றானா? போய் பார்ப்போம் என்று தங்கள் ஜின் அஞ்சலை தற்கலையை நோக்கி நடத்தினார்கள்.

ஹழறத்து அப்பா அவர்கள் புறப்பட்டு வருவதை அங்குத் தற்கலையிலிருக்கும் மெய்ஞ்ஞான சொருபரான சாகிபவர்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெரிந்து கொண்டார்கள். தெரிந்ததும் உடனே மனைவியைக் கூப்பிட்டு "காயற்பட்டணத்திலிருந்த ஒரு வாலிபர் என்னை நோக்கி வருகின்றார். அவரோ நல்ல குசிரா போஜனங்கள் தின்னப்பட்டவர் ஆனதால் எதுவும் நம்மால் இயன்றதைச் செய்யத்தான் வேண்டும், எதுவும் நம் வீட்டில் இருந்தால் சீக்கிரம் சமைத்துவிடு என்ன சொல்கிறாய்?" என்றார்கள். அந்தப் பெண்பிள்ளையும் தற்கலைப் பிறப்பதாலே தாமரைமலரின் தேனைத் தூரத்திலிருக்கின்ற வண்டுகளுக்கன்றி அத்தாடகத்திலேயே நீந்திருக்கின்ற வாத்துகளுக்குத் தெரியா தென்பதைப் போல அந்தம்மாளும் புருஷரவர்களை நோக்கி உனது சம்பாதியத்துக்கு விருந்துங் கூடவா? சும்மாவிருந்துகொண்டிருக்கிறீரே யல்லாமல் காக்குழியிலிறங்கி ஒரு முழத்துண்டும் நெய்யக்காணோமே? இப்படியிருந்து கொண்டு என்ன தைரியத்தால் இந்த வார்த்தை சொல்ல உமக்கு மனம் வந்தது! என்னால் ஒன்றும் சாயாது. என்னிடம் ஒருபடியரிசியுங் கிடையாது. என்று சாதித்துவிட்டார்கள். பிறகு சாகிபு அவர்கள் பெண்சாதியைப் பார்த்து "உன் வசம் அரிசியில்லாவிட்டால் தெருவில் மண்ணுமா இல்லை? சீக்கிரந் தெருவிற்போய் நாலுபிடி மண்ணையள்ளி ஒரு பானையிலிட்டு தண்ணீர்வார்த்து அடுப்பெரிய விட்டு ஒரு சட்டியில் சப்பாத்திக் கள்ளியைப் பத்தைகளாக அறுத்துப்போட்டுத் தண்ணீர்வார்த்து வேகவை? இதற்கு இவ்வளவு சாதனைவேன்?" என்றார்கள். அந்த மனுஷி கிழவன் என்னமோ வயது முதிர்ந்து போய் வாய்பினற்றுகிறார் இப்படியும் ஆகுமோ என்று இலேசாக மதித்துக்கொண்டு அவ்விதஞ் செய்து அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சாகிபவர்களும் தறிக்குழியிலிறங்கித் துணி நெய்துக்கொண்டிருந்தார்கள்..

இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு பெரிய தனக்கார மனுஷன் வந்து "பீர் முகம்மது சாகிபே உம்மை காயற்பட்டணம் கலசவத்து

சதக்கத்துல்லாஹெப்பா ஆலிம்சாகிபவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்கள். சீக்கிரம் வாரும்'' என்று கூப்பிட்டான் அதற்குச் சாகிபவர்கள் ஒன்றும் ஜவாபு கொடுக்காமல் தங்கள் அலுவலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதன் சற்று நேரம் நின்று விட்டுத் திரும்பிப்போய் ஹலரத்து அப்பா அவர்களிடம் இது சங்கதியைச் சொன்னான். ஹலுறத்தவர்கள் தலையைக் குனிந்து கொஞ்சம் நேரம் வரையிலும் பூமியைப் பார்த்துவிட்டு நல்லது நானே அவரிடம் போய்வருகிறேன் என்று தனியே நடந்து சாகிபவர்களின் திருமனைக்கு வந்து ஸலாம் சொன்னார்கள் அதற்கு சாகிபவர்கள் பிரதி சொல்லிவிட்டு மறுஹபா சதக்கே வாருங்கள், இருங்கள் என்று அங்குக்கிடந்த ஒருகிழிந்த யோலைத் தடுக்கையெடுத்துப் போட்டார்கள். ஹலுறத்து அப்பா அதிலிருக்க அவர்கள் அசிங்கப்பட்டு நின்றபடியே நின்றுகொண்டு ''நீர் இந்த ஊரில் ஒரு முஸ்லிமானவரா இருந்தும் அல்லாவைத் தொழாமலும், பள்ளிக்குப் போகாமலும், இருக்கின்றீரே அதென்ன கருமம்! சொல்லும்?'' என்று கேட்டதும், சாகிபவர்கள், ''தம்பி நீங்கள் காயற்பட்டணத்தாரா யிருப்பதனாலே உங்களிடம் நான் பொய் சொல்லமாட்டேன். நான் என நாயனை ஒரு வேளையாகிலும் தொழாமல் இருந்ததே கிடையாது. அதையறிய இந்த வூர் குருட்டு ஜனங்களுக்குத் திராணி போதாமையால் வீணுக்கு என்னிடம் கலகஞ் செய்கிறார்கள்'' என்றார்கள். அதற்கு அப்பா அவர்கள் ''நீர் சொல்லுகிறபடி அப்படியொன்றும் காணவில்லை. நான் இந்த வூருக்கு ஒருஹாரு நேரத்தில் வந்து தொழுதிருக்கின்றேன். பள்ளிவாசலுக்கு நீர் வர நான் பார்க்கவேயில்லை'' யென்றார்கள்.

சாகிபவர்கள் ஹலுறத்தவர்களை நோக்கி ''தம்பி! நல்லதுஇன்னொரு செய்தி; ஐந்துவேளைத் தொழுகையும் இந்தப்பள்ளியில் தொழுகிறது ஏற்றமா? அல்லது மக்காவிலுள்ள பைத்துல்லாவுடைய ஹறத்தில் தொழுகிறது ஏற்றமா?. சொல்லுங்கள்?'' என்றார்கள். ஹலரத்தவர்கள் மக்காவில் தொழுகிறதுதான் ஏற்றம் அதற்கும் சந்தேகமா? என்றார்கள். சாகிபவர்கள் ''நான் தொழுகிறதை நீங்கள் பார்க்கவேண்டுமானால் இதோ நான் நிற்கின்ற பாய்க்குழியைப் பாருங்கள்'' என்றார்கள். ஹலுறத்தவர்கள் கிட்ட நெருங்கி

வந்து பாய்க்குழியை உற்றுப்பார்த்ததும் அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சிதனை நான் என்ன சொல்வேன். சுமார் ஒரு மனிதன் இறங்கி யேறும் சிறிய பாய்க்குழிக்குள்ளே அறபாத்து மலை தெரியவும், அதைச் சூழ ஒட்டகைகள் அநந்தம் நின்று மேயவும், மக்காமா நகரத்தின் விஸ்தாரமுள்ள வீதிகள் தோன்றவும், கஃபத்துல்லா என்கின்ற ஹறம் தெரியவும், அதில் அனேக ஆயிரக்கணக்கான சாதாத்துமார்களும், ஷெய்குமார்களும் வரிசைவரிசையாக நின்று தொழுகவும், அவர்கள் எல்லோர்க்கு முன்னே இமாமாக மேலே பாய்க்குழியில், நிற்கின்ற நாயகம் பீர்முகம்மது சாகிபவர்கள் நின்றுதொழுவிக்கவும், அதில் ஒரு பெரியோர்கள் இஸ்மாயீல் நபி யவர்களின் மக்களைப்போல் உடையணிந்து முகவஜீகத்துடன் நின்றுகொண்டு "சதக்கே சீக்ரம் ஜமா அத்தில் வந்து சேர்ந்து கொள்ளும்! அல்லாவுடைய குதுபை இமாமாக்கப்பட்டிருக்கின்றது!" என்று அழைக்கவும், நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாகக் கண்டு உடம்பெல்லாம் விலவிலத்துமனப்பிரமை கொண்டவர்களாய் ஒடுங்கி நின்றார்கள் நின்ற ஹழறத்தவர்களை சாகிபவர்கள் நோக்கி "நல்லது வந்து வெகு நேரமாகின்றது சாப்பிட வாருங்கள்!" என்றழைத்துப்போய் அடுப்பிலிருக்கிற பானையும் சட்டியும் இறக்கி மூடியைத்திறத்து அகப்பையால் கிளறினார்கள். உடனே தெருவெல்லாம் வாசனை செய்யும்படியான நெய்மணம் பொங்கிற்று உடனே பானையுள்ளிருந்த அசமிய நெய்ச்சோற்றைத் தாலத்திலிட்டு சட்டியிலிருந்த குர்மாவாகிய சப்பாத்துக்கள்ளியின் துண்டங்களை வள்ளி தாலத்தில் இட்டு குழம்புடன் திரட்டிக்கொண்டு "பசியாறுங்கள் தம்பி!" யென்று சொல்லி சாகிபவர்கள் அள்ளி யள்ளித தின்றார்கள். ஹழறத்து அப்பா அவர்கள் கைவிடும் பக்கம் வெறும் மணலாகவும் கள்ளிகளாகவும் இருந்தன. அந்த ரகசியத்தை அப்பா அவர்கள் கண்டு மூக்கின்மேற் கையைவைத்து சாகிபவர்கள் நெய்ச்சோறும், குர்மாவுமாக அள்ளி நெய்வடியத். தின்பதைப் பார்த்தவர்களாக சும்மா இருந்தார்கள். ஹழறத்தவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை சாகிபவர்கள் நோக்கி "என்ன தம்பி சோறுண்ணச் சொன்னால் சும்மா இருக்கிறீர்கள்? மண்ணும் கள்ளியுமா யிருக்கிறதோ! அல்லாகுத்த ஆலாவை உணர்ந்து

அவன் பாதையைப்பற்றி பிடித்தவர்களுக்கு அவன் கொடுத்திருக்கின்ற தத்துவங்களைப் பார்த்தீர்களா?'' என்று சொல்லிவிட்டு அவர்கள் கைவிடும் பக்கத்தைத் தங்கள் பக்கமாய்த்திருப்பித் தாங்கள் கைவிடும் பக்கத்தைத் திருப்பி நெய்ச்சோறும் கறியுமாக அள்ளியள்ளி ஹலரத்தவர்களின் வாயில் ஊட்டினார்கள். இப்படியாக இருவரும் பசியாறி முடிந்ததும் மஅரிபாவின் துறையிலுள்ள சில மர்மங்களை சம்பாஷணை பண்ணிக்கொண்டு சில நேரங்கழித்து அசருத்தொழுது முடித்தார்கள் முடிந்ததும் சாகிபவர்கள் ஹலரத்தவர்களை நோக்கி ''தம்பி! இதல்ல றதுமானுடைய தன்மைக்கேற்ற வணக்கம்! அதுவேறே யிருக்கிறது. அதைக் காட்டுகிறேன் வாருங்கள்.'' என்று கூட்டிக்கொண்டு தற்கலையைவிட்டு 30 மயில் தூரமுள்ள ஆனைமலைச் சாரலுக்குப் போனார்கள். இந்த முப்பது மைல் தூரம் நடக்குமளவும் சூரியன் இறங்காமலும், பொழுது அஸ்தமிக்காமலும், ஒரே நிதானமாகவே யிருந்தது இந்த அற்புதகாத்தையும் ஹலரத்து அப்பா அவர்கள் கண்டுகொண்டு நடக்குப்போதே நமக்கு நல்லகாலம் வந்தெட்டியதால் தான் இப்பேர்ப்பட்ட மஹானை வந்து சந்தித்தோம். இனியிவர்களைக் கைவிடலாகாது; என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டே போனார்கள். சாகிபவர்களும் யானைமலைச் சாரலைபடுத்தார்கள். அங்கே யொரு பிரமாண்டமான கெபி தெரிந்தது: அதன் அகலமத்தியிலே செத்தாமரை, வெண்டாமரை முதலான நீர் மலர்கள் கணக்கறப் பூத்துக் குளிர்ந்த நீராளங்கள் ததும்பி சங்குகளின் முழக்கங்களாலும், பொன்வண்டுக்கூட்டங்கள் பாடும் இன்னிசைகளாலும், சிறந்து வாளை, வரால், கெண்டை, முதலான மீன்கள் குதிபாயவும், செங்கால் நாரைகள் உலாவவும், அன்னப்பார்ப்புகள் தங்கள் தாய்களுடன் நீந்தி விளையாடவுமான இலட்சுமிவிலாசம் பொருந்தியிருக்கா நின்ற ஒரு தடாக மிருந்தது. அதன் ஒரு கரையில சதுரமான கருங்கற்பாளமொன்று போட்டிருந்தது. அந்தக் கல்லருகே சாகிபவர்கள் போயிருந்து கொண்டு வாயைத் திறந்தார்கள். திறந்ததும் பெருங்குடல், சிறுங்குடல், மணிக்குடலும், சரசரவென்று வெளியே வந்து விழுந்தன சாகிபவர்கள் அவைகளை யெடுத்து அதன்தன் உள்ளிருக்கும் மலஜலாதிகளை உருவிக் கழுவிப் பரிசுத்தஞ் செய்து

அந்தக் கருங்கல்லில் வைத்துவஸ்திரந் துவைப்பதுபோல் துவைத்துப் பிழிந்து பழையபடி அவைகளையெடுத்தெடுத்து வாய்வழியாக உள்ளே செலுத்தினார்கள். செலுத்தியதும் உடனே அத்தடாகத்தின் மத்தியில் நீந்தி மூழ்கி ஈரவஸ்திரத்தோடும் கரை வந்து அங்கு நிற்கின்ற பிரமாண்ட ஆலா விருக்ஷமொன்றைக்கையால் ''வருக'' என்று சமிக்கினை பண்ணினார்கள். பண்ணிய உடன் அவ்விருக்ஷம் தன் வேராதிகளோட்பெயர்த்து நகர்ந்துவந்து தனது நீண்டதும் வடதிசை மூலையாகிய குதுபு புறமாகப் போகின்றதுமான கிளையொன்றைப் பூமி முகத்தை பார்க்கத் தாழ்த்தி நின்றது. இது கண்டு சாகிபவர்கள் தங்கள் இருபாதங்களின் பெருவிரலில் இடுக்காக அக்கினியைத் தொட்டுப் பின்னினவர்களாகத் தலையைக் கீழ்தொங்க விட்டவர்களாகக் கைமடித்து மார்பில்தக்பீர் கட்டிக் கொண்டு இகபரங்களை வெறுத்து அல்லாகுத்தஆலாவின் ஜலாலியத்தில் முழுகி ஆசையால் மனம் உருகி இருகண்களின் வழியாக நீர் தாரைதாரையாக வோடினவர்களாகப் பெருமூச்செறிந்தார்கள். அப்போது சாகிபவர்களின் காதுவழியாகவும், கண்வழியாகவும், நாசிவழியாகவும், வாய்வழியாகவு மிருந்து தாங்கமுடியாத அக்கினி சுவாலைகள் எழுந்து கொழுந்து விட்டு எறிந்துகொண்டேயிருந்தது இரத்தடன் சரீரத்திலுள்ள மயிர்த்துவாரங்களெல்லாந்திறந்து கருநிறமான புகைகளும் வெளியாயிற்று

இந்த மனத்திடுக்கமுள்ள அளவிடக்கூடாத அற்புதங்களை ஹலரத்து அப்பா அவர்கள் ஒருபக்கமாக நின்று இன்னாலில்லாஹி இவர்கள் ஸமானுடைய குதுபல்லவா! இவர்களின் தகுதியை யறியாமலல்லவா நாம் இவர்களுக்கு மார்க்கவிதி போதிக்கலந்தோம் என்று தங்கள் மனதுக்குள்ளேவெட்கித்தவர்களாய்ப் பார்த்து பிரமைகொண்டு நின்றார்கள். சாகிபவர்களும் தங்கள்மடக்குடன் கலந்த ஆசையானது தெளிக்கின்றவரையிலும் தலைகீழே கிடந்து வணங்கினார்கள். இதற்கிடையில் இரவுகாலமும்சென்று சூரியோதயமாகும் நேரமாயிற்று. அந்தசமயம் சாகிபவர்கள் வருகிறதைப்பார்த்து ஹலரத்தவர்கள் நிரம்பவும் காலொதுக்கிக்கையொதுக்கி முகத்தை மலரவிட்டு மனம் அஞ்சியொஞ்சி பணிந்தவர்க

ளாய் மரியாதையுடன் நின்றார்கள். வந்த சாகிபவர்கள் அப்பா அவர்களை நோக்கி. "தம்பியவர்களே! நீங்கள் நாலும் அறிந்த ஆலிமாக இருப்பதாலே கேளுங்கள். தலீலில் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் இந்த பூலோகத்தில் முகக்கண்ணால் அல்லாவைக்கண்டு சுட்டேற்றம் பெறாதவன் ஆகிரத்தில் ஒரு காட்சியும் காண ஏலாத விழி கண் குருடனாக இருப்பான். அவனுக்கு அப்போது எந்த ஒரு கருமமும் பயன் கொடாது — "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்" என்பது போல இந்தசரீரத்துடன் உலகவாசியாக இருக்கும்போதே ஒவ்வொருவனும் தன் அசலியத்தான மாத்துவ வஸ்துவைப் பகுத்துணர்ந்து தெரிசித்து அதனிடத்தில் வேண்டிய பிர்மமர்மமகத்துவங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் அதல்லாமல், மரணகாலத்தையெதிர்பார்த்தவனாக இருந்து நாளைக்கடத்துவானானால் அவன் எடுத்தகஷ்டங்களும், வணக்கங்களும்வெள்ளம் புரண்டோடுகின்ற ஆற்றில் கரைத்துவிட்ட ஒரு காசு புளிக்குச் சமானமாகவே ஆகிவிடும்" என்று இவ்வளவு அநேகதத்துவசாரங்களையும் எடுத்துப்போதித்து உபதேசமும் செய்து அந்த இடத்தில் வைத்தே ஹலாத்து அப்பா அவர்களைக் காயற்பட்டணம் போகும்படியாய் வழிகூட்டியனுப்பிவிட்டு வீடு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ஹலறத்து அப்பா அவர்கள் தங்கள் ஞானாசிரியரிடம் கிடைத்த அரியபெரிய பொருட்களையெல்லாம்மனதுள்ளே பதிய வைத்தவர்களாக வந்து அந்தக்காலத்தில் முகம்மதியர்களுக்குள்ளே நிகரற்ற சீமானும், சமஸ்த ஜாதியர்களுக்கும் வரையாதுகொடுக்குங் கையுடைய வள்ளலு மாகிய சீதக்காதி மரைக்காயர் அவர்களுக்கு ஞானஉபதேசங்கொடுத்துவிட்டு அந்தவள்ளல் இருந்து விளங்கிய கீழக்கரையிலேயே குடிபதியாய் இருந்தார்கள். இதுதிற்கஇன்னம் ஒரு சங்கதி பிரமிக்கத்தக்கது. அது என்னவெனில்:—சாகிபவர்கள் வழக்கமாய் யானைமலைச்சாரலுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் சமயங்களில் ஒருநாளைய தினம் ஹக்த ஆலாவின் இஷ்கில் முங்கினவர்களாக அடிச்சாரலண்டை உலாவிக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போது அங்கே ஆலம் விழுது போல் ஜடாபாரம் தொங்கவிட்டவனாக ஒரு கவுனசித்தாதி, நாலாபக்கங்களிலும் குனிந்து சுற்றுப்பார்த்தவனாக நின்றான். அதனை சாகிபவர்கள் கண்டு அவன் அருகாகச் சென்று, 'ஓ;சித்தரே!இந்தப்பொழுது அஸ்தமிக்குத்தருணமயானபிற்

கல் நேரத்தில் நீர் நின்றநாலாபக்கமும் பார்வையை விடுகின்றீரே! அது என்ன கருமம்? என்னிடம் சொல்லும், நானும் அறிந்துகொள்ளட்டும்'' என்றுசொன்னார்கள். சொன்னதும் அந்த கவுனச்சித்தாதி சாகிபவர்களை நல்ல திரநிறவென்று சற்று நிதானித்து நோக்கிவிட்டு, தன் மனதுள்ளே ஓ! இவர் துலுக்கர்களில் ஒரு பெரிய மனிதராக இருக்கலாம். அப்படி யில்லாதபட்சத்தில் துஷ்ட மிருகங்கள் சஞ்சாரஞ்செய்கிற இந்த மலையண்டை வந்து நின்றுடலாவ அவ்வளவு சக்தி இராது தம்முடைய உண்மையை நாம் இவரிடம் சொல்லத்தான்வேண்டும்! என்று இவ்விதம் உத்தேசித்துக்கொண்டு சாகிபவர்களின் எதிரே நின்று கீழ்வருஞ் சங்கதிகளைச்சொல்லுகின்றான்.

''ஐயா அவர்களே, நான் பொதிகைமலையிலுள்ளவன். என்னுடன் 1000 கவுண சித்தாதிகள் இருக்கிறார்கள். அங்கே எங்களுக்கெல்லாம் சற்குருவாக ஒரு ரிஷியும் இருக்கின்றார். அவரோ அதிக கோபசக்தி உள்ளவர். அவர் எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸஹஸ்ரத்திரஸத்துக்குளிசம் கொடுத்திருக்கிறார். நாங்கள் அதை வாயில் ஒதுக்கினால் நினைத்த இடங்களுக்கு ஒரு நிமிஷநேரத்தில் பறவைகள் போல் பறந்து போவோம், முடிவாகச்சொல்லவேண்டுமானால் நாங்கள் எந்த நிபகற்பங்களுக்காகிலும் சென்று ஆகவேண்டிய காரியாதிகளை முடித்துக்கொண்டு சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்குள்ளாக அவர் சமூகம் போய்விடவேண்டும். அப்படிக்கல்லாமல் எந்தவிதத்தினாலும் சுணங்க வேண்டியது வந்தநேரிட்டால் சுணங்கியவனை உடனே கல்லாய்ச் சாதிக்கும்படியாகச் சாபங்கொடுத்து விடுவார். அப்படி எத்தனையோ சித்தாதிகள் கல்லாய்விட்டார்கள். இது நிற்க. இந்த இடத்தில் அடியேன்நாலாபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது வேறொன்றுமல்ல மேற்கூறிய அந்த ஸஹஸ்திரக்குளிசமானது நான் இங்கே இறங்கும் போது எப்படியோ அடியனையும் அறியாமல் நழுவி விழுந்துவிட்டது. அது நழுவினதாவது அடியனுடைய ஆத்மா நழுவிவிழுந்தமாதிரியாக தான் இப்படி பறந்து பறந்து தேடுகிறேன். தேடியும் இந்த பாவி கண்ணில் அகப்படவில்லை. ஐயோ நான் என்ன செய்யட்டும். சாபம் வந்துவிடுமே! என்று மெய்சோர்ந்து மனமுருகி அழுதவனாச்

சொன்னார். கவுளசித்தாதியானவர் சொன்னது அத்தனையும் சாகிபவர்கள்கேட்டு "நல்லது இருக்கட்டும், நீர் இந்திரவுஎன்னுடன் இங்கேதான் இரும். உம்முடைய ஆசான் உமக்கு இடுகின்ற சாபத்தை நான் கண்டறியவேணும்! அப்பால் பொழுதுவிடிகிறதற்கு முன்னமே உமக்கு நான் அதைவிட அதிகவிசையுள்ள நல்ல ஒரு குளிசம் தந்து அனுப்புகிறேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள்.

இவ்விதம் சாகிபவர்கள் சொல்லியுமென்ன? சித்தனுக்கு ஒரு சிறிதும் நம்பிக்கை என்பதே கிடையாது. அவனுடைய ஆசானுடைய சாபநேரம் வருகிறவரையிலும் பறக்க பறக்க முழித்தவனாக இருந்து சாகிபவர்களின் கூட ஞானமார்க்கத்தைப்பற்றி சில விஷயங்களை ஸம்பாஷித்து கொண்டிருந்தான். ஆசானுடையசாபநேரம்கழிந்ததும் இனியில்லாத மஹானந்த முள்ளவனாக சாகிபவர்களை ஸ்தோத்தரித்து ஆனந்தகூத்தாடினான். பாடினான்பிரார்த்தனைதேடினான். இவ்விதமாக அன்றிரவெல்லாம் கழிந்து சூரியோதயமாயிற்று. கவுளசித்தாதி ஒ! இந்தசாகிபு மெத்தப்பெரிய அஸ்டாங்கயோகீஸ்வாராக இருக்கின்றார். இவரை நாம் கைவிடப்படாது. எதுக்கும் இவர் கொடுக்கின்ற குளிசத்தை வாங்கிக்கொண்டு இன்று நமது ஆசான் சமுகம்போய் அவர் சாபத்தால் தப்பித்துக்கொண்ட நம்முடைய தத்துவத்தை அவர் அறியும்படியாக இருந்துகாட்டிவிட்டு நம்முடையவிநாயகக் கடவுளின் சந்நிதிக்குச்சென்று அங்கு திருக்குளத்தீர்த்தமோட்சமும் பெருமான் பாதார்ச்சனையும் செய்து வரம்பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி இவரிடம் வந்துவிடலாம் என்றுமனதில் மெதுவாகஎண்ணினான். எண்ணினதும் சாகிபவர்கள் அந்த சித்தாதியை நோக்கி கீழ்வருமாறு இந்தக்கவியைச் சொன்னார்கள்.

விருத்தம்.

* "கோவிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா
பாவியான மூடனேநீ பாழிலேஜெபிக்கிறாய்
காவிலாறு இல்லல்லாற் முகம்மதுர் றசூலல்லாவென்
றேவிஸ்லாம லோதடா உயர்ந்தசொர்க்கமதுவடா"

---

* இந்தப்பாடலை ஞானமணிமாலையில் வருவித்திருக்கின்றது.

என்று இவ்விதம் கனிந்தங்கிய சாகிபவர்கள் சொன்ன அருமையான பாட்டைக்கேட்டு அந்தச்சித்தாதி மனமுருகி உடம்பெல்லாம் ஜில்லென்று புல்லரித்தவனாக மனம் வாக்கு காயம் மூன்று மொத்துப் பரிசுத்த தீனுக் இஸ்லாம் மார்க்கத்தை உள்ளத்தில் உகந்து ஒப்புக் கொண்டவனாக சாகிபவர்களின் இருகைகளையும் பிடித்து லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுர் றசூலுல்லாஹி என்னும் திருக்கலிமா மந்திரத்தை சொல்லி இஸ்லாமிலாகினர். அப்பால்சாகிபவர்கள்அவர் மீது தலைகூர்ந்து அவருக்கு புதிதான ஒரு திருநாமஞ்சூட்டி முரீது என்னும் ஞானஉபதேசமும் செய்து அவரை சிறிதுகாலம் தங்களதுசக வாசத்தின்கீழ் நடைபழக்கி அவரை நேர்வழியைப் பெற்றுக்கொண்ட ஔலியாக்களில் நின்றும் ஒருவராக ஆக்கினார்கள். இப்பால்,

சித்தாதியானவர் தமதுவாசஸ்தானமாகிய பொதிகைமாமலைக்கு போகப்பிரயாணப்பட்டார். அதை சாகிபவர்கள் தெரிந்து அவரைக் கூப்பிட்டு தெருவில் கிடக்கும் கற்களில் ஒன்றை எடுத்துவரச்செய்து அந்தக்கல்லை தங்களது சிறப்பான கமுக்கட்டில் சற்றுநேரம் வரை வைத்திருந்தெடுத்து சித்தாதிகையிற்கொடுத்து, "இதை நீர் வாயில் போட்டு ஒதுக்கிக்கொண்டு எந்த திசைக்கும் போகநாடும். அங்கே உம்மை தூக்கிக்கொண்டு பறந்துபோய் இறக்கிவிடும் இதை நீர் பெரிதும் ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள்வீராக" என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அவ்விதமே கவுனச் சித்தாதியானவர் சாகிபவர் களிடத்தில் பிரயாணவிடைபெற்றுக்கொண்டு சாகிபவர்கள்கொடுத்த வெறுங்கல்லாகிய அந்த அற்புதகுளிசத்தை வாயில் போட்டதும் அவரை அநாந்திரமாய் தூக்கி ஆகாயமார்க்கமாய் பறந்துபோயிற்று. அப்பால் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் நிகழ்ந்தன.

அப்பால் சாகிபவர்களும் சிலமாதகாலம் ஜீவித்திருந்து நாம் உலகத்தில் நீண்டகாலம்வரை சரீரத்துடன் இருந்துவிட்டோம் இனி நாம் ஜீவித்திருப்பது நம் நபிபெருமானுடைய சட்டசபைக்கு விரோத மாய் விடும். ஆனதால் இந்தவாரம் வெள்ளிக்கிழமையிரவில் நாம் சரீரத்தை விட்டுவிடவேண்டும் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு அதன்

பிரகாரமே கொல்லம் 620-ம் வருஷம் குமித்தமாதம் திகதி இரவையில் நிர்யாணமடைந்தார்கள். தக்கலையூரார்கள் பழைய குருட்டெண்ணமாறி சாகிபவர்களின் தருநிலையை தெரிந்து கொண்டதாலே எல்லோரும் ஒருப்பட வந்துகூடி செய்யும்கடமைகளை செய்து நகர பிரவேசத்துடன் சாகிபவர்களை நல்லடக்கஞ் செய்தார்கள். அப்பால் நிகழ்ந்தவைகள் நிகழ்ந்தன. சாகிபவர்கள் மிகவாக்குச் செப்பிருந்த இலந்தைமரச்சக்கை ஒன்றைநறந்தமது கபுறின்மேல்நடும்படி ஜனங்களை ஏவினதால் அதன்படிசெய்து பெரிய விருட்சமாக எழுந்து நிற்கின்றது அந்த மரத்தின் நிழலால் ஜுரம் முதலான பிணிகளும், அதன் இலைகளால் வாந்திபேதி யென்னும் காலரா நோய்களும், அதன் காய் பழங்களால் வெண்குஷ்டம், கருங்குஷ்டரோகங்களும் தீர்ந்து சொஸ்தமாகி ஜனங்கள் ஆரோக்கியதேஹிகளாகின்றார்கள். சாகிபவர்களின் தர்காவென்னும் சமாதியில் வருஷத்துக்கு ஒருதடவை திருவனந்தபுர சமஸ்தான அதிகாரிகளால் நல்ல விமரிசையான ஊன் தீன்பானகி முதலிய ராஜபோசன விருந்துடன் அலங்கிருதமான ஒரு கந்தூரியும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இந்த அரும் புகழ் வாய்ந்த மஹாத்மாவின் திவ்யசரித்திரத்தை வரையறுத்து எழுதவேண்டுமானால் புதிது புதிதான அற்புதாதிகளுடன் கணக்கற்று விரிந்துவிடுமாதலால் அவைகளை லட்டுறுக்கமாக நம் சகோதர ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளும்படியாக ஒருவித சம்பிரதாய தோரணையாய் சுருக்கி முடிக்கின்றேன்.

நிற்க. இந்தஞானமணிமாலை பாடிஇவ்வளவு வருஷங்களாகியும் அதன் உள்ளுறை தாற்பரியங்கள் நம் முஸ்லிமான ஜனங்களுக்குப் பயன்படும்படியாய் ஒருவர் ஏற்பட்டு உரையாக எழுதி முடிக்க இயலாமற்கிடந்ததானது நம்தமிழகத்திற்கு ஒருபெரியகுறையாகவே இருந்தது. நானும் சில பல சமயங்களில் இதைப்பற்றி சிரத்தை யெடுக்க முயன்றும் எனக்கிருந்த பலபல தொல்லைகளும் அதற்கிடை கூறாய்த் தடுத்து நின்றன. அதனால் நான் இரவு பகலாய் கவலையுள்ளவனாகவேயிருந்துவந்தேன். அதுசமயத்தில் ஒருபோதுநாள் சென்னை திருவல்லிக்கேணிக்குப் போயிருந்தேன். அந்த ரூப்ப முதலி வீதி 34-ம்நெம்பர் கிருஹஸ்தாபனவாசரும் யூநானிமதாசிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின் ஆதினஸ்தரும், பிரபல வர்த்தகரும் எனது உயிர்போன்ற

உத்தம நேசருமாகிய கனதன ஸ்ரீமான் எம். ஏ ஷேக்மதாறு சாகிபு
அவர்கள் என்னை கண்டு ''நான் ஞானமணிமாலை உங்களைகொண்டே
தாற்பரிய உரை எழுதுவித்து உலகப்பிரசித்தப் படுத்தலாமென்ற
கருத்துள்ளவனாக இருக்கின்றேன். இதற்கு நீங்கள் பொருந்தத்தான்
வேண்டும்'' என்று வற்புறுத்திச் சொன்னவர்களாக அன்றைக்கே
அசற்காகுமான பொருள் விஷயமாயுள்ள சகல உபகாரங்களும்
செய்து என் மனதை திருப்திகரித் தனுப்பினார்கள்.

நானிரவு பகலாக கவலைகொண் டிருந்த பெரிய காரியமான இவ்
வேலையானது இந்த உபகார புருஷ உத்தமரின் பொருட் செலவால்
சீக்கிரமுடிவாகி வெளிவரத் தடைமறைவின்றிய தோதுவாயிற்று.
இவர்களுக்கு இவர்கள் எடுத்த காரியங்கள் நிறைவேறவும் இவர்கள்
நடத்திவருகின்ற கம்பெனியானது எந்தக்காலமும் மாறாமல் ஓங்கி
வரவும், இவர்கள் உபகாரத்தனம் பொருந்திய ஆயுள் நீடிக்கவும்
இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்த நாயகமவர்கள் உதவி செய்தருள்
வார்களாக. ஆகவே இந்த ஞானமணிமாலையின் நான் செய்திருக
கின்ற தாற்பரியத்தை எண்ணுங்கள் ஒருமைப்பட்டவர்களாக உற்றா
ரும் புண்ணிய நேசர்களுக்கும் மற்றுண்டான நமது முஸ்லிம
சகோதரர்களுக்கும் சர்வதயாபரக்கருணைகளான அல்லாஹுத்த ஆலா
இருலோகத்திலும் துணை நின்றருள்வாராகவும். என்கின்ற ஆசீர்
வதிப்புடன் சரித்திரத்தை முடிப்பதுடனே இதன் பின்னாலும் ஒன்
றென்றாக சாகிபவர்கள் பாடிய ஞானரத்தினக்குறவஞ்சி, மஅரிபத்து
மாலை முதலான அரியபெரிய நூல்களையும் உரைகளுடன் வெளியாக்
கப்பட்டிருக்கின்றது என்று நம்முஸ்லிம் சகோதரர்கள் ஒவ்வொரு
வருக்கும் அரிதான வந்தனத்துடன், தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

செவ்வல்மாநகரம்.

இராமபுரம்
31—7 - 1914

எம். ஏ. நெயீனுமுகம்மதுப் பாவலன்
தாற்பரிய உரையாசிரியன்.